

Sygn. akt IV Ka 628/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie:	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Agnieszka Połyniak
Protokolant:	Marta Synowiec

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 r.

sprawy **M. L.**

syna J. i S. z domu K. (...) r. w B. K. z art. 271 § 1 i § 3 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 24 kwietnia 2015 r. sygnatura akt II K 947/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym w części, w tym wymierza 180 złotych opłaty za to postępowanie, zwalniając od opłaty w pozostałym zakresie.

Sygnatura akt IV Ka 628/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Bystrzycy Kłodzkiej wniósł akt oskarżenia przeciwko M. L. oskarżając go o to, że:

w dniu 26 lipca 2013 roku w S., powiatu (...), województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako kierownik (...)w P.P.U.H. (...) w S., posiadający uprawnienia diagnosty o numerze (...) i będąc uprawnionym do wystawiania dokumentu w postaci zaświadczenia o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu, wystawił zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym motocykla marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze VIN ramy (...), który spełnia wymagania techniczne art. 66 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku, Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 roku, Nr 108, poz. 908, z późniejszymi zmianami) pomimo nie przeprowadzenia badania tegoż motocykla, działając wbrew przepisom określonym w art. 83 cytowanej ustawy oraz §1,§2 oraz w §6 Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 roku w sprawie

zakresu i sposobu przeprowadzenia badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach (Dz.U.2012.996), czym poświadczyl nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, uzyskując korzyść majątkową w kwocie 62,00 złotych z tytułu wniesionej opłaty za rzekomo przeprowadzone badanie techniczne przedmiotowego pojazdu, tj. o czyn z art. 271§1 i 3 kk.

Wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2015 roku (sygnatura akt II K 947/13) Sąd Rejonowy w Kłodzku oskarżonego M. L. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 271§1 i 3 kk w zw. z art. 33§2 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych w kwocie po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

Na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawiesił wyznaczając okres próby na 2 (dwa) lata.

W oparciu o przepis art. 41§1 kk Sąd orzekł wobec M. L., tytułem środka karnego zakaz wykonywania zawodu uprawnionego diagnosty do wykonywania badań technicznych pojazdów na okres 1 (jednego) roku.

Nadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.867,70 zł tytułem częściowego zwrotu wydatków, zwalniając go od ponoszenia opłaty sądowej.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego M. L., zaskarżając wyrok w całości w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia wobec oskarżonego M. L., zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 194 pkt 1 kpk w zw. z art. 45 ust.1 Konstytucji oraz art. 6 ust.1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności poprzez wydanie orzeczenia w oparciu o opinię biegłego J. F., mimo że nie został on nigdy powołany do udziału w sprawie w charakterze biegłego zatem sporządzone przez niego Sprawozdanie z przeprowadzonych badań porównawczych oraz kryminalistycznej analizy odcisków pieczętek z dnia 15 grudnia 2013 r. nie jest opinią w rozumieniu art. 193§1 kpk i nie może być podstawą orzeczenia, ponieważ opinia ta została uzyskana z naruszeniem w/w przepisów ustawy, a tymczasem Sąd Rejonowy w Kłodzku, II Wydział Karny w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 kwietnia 2015 r., uznając oskarżonego M. L. za winnego zarzucanego mu czynu powołał się na treść w/w dokumentu jako dowodu stanowiącego podstawę ustaleń faktycznych;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 kpk polegającą na całkowitym zaniechaniu przez Sąd I instancji dokonania jakiegokolwiek oceny dowodów, a to w postaci opinii biegłego J. F., opinii biegłego A. W. oraz zeznań składanych przez wszystkich świadków oraz wszystkich innych dowodów z dokumentów, a w tym wskazania na jakiej podstawie i w jakim zakresie Sąd uznał te dowody za wiarygodne, które to dowody stanowiły podstawę dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, a nadto braku dokonania jakiegokolwiek analizy i oceny wyjaśnień oskarżonego R. N. w zakresie w jakim kategorycznie nie rozpoznał on oskarżonego M. L., jako osoby z którą załatwiał i od której otrzymał zaświadczenie o przeprowadzeniu badania technicznego motocykla marki S.;

III. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 6 kpk oraz art. 94§1 pkt 4 kpk i art. 169§2 kpk, art. 170§1 kpk, art. 366§1 kpk w zw. z art. 201 kpk polegającą na ograniczeniu prawa do obrony oskarżonego poprzez wydanie postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego, złożonego na rozprawie głównej w dniu 20 kwietnia 2015 r. o dopuszczenie dowodu z przesłuchania biegłego A. W., na okoliczność sporządzonej w sprawie opinii grafologicznej z dnia 31 grudnia 2014 roku, a w tym przyjętej metody badawczej, wyjaśnienia wewnętrznych sprzeczności tej opinii, co do stopnia prawdopodobieństwa nakreślenia przez oskarżonego M. L. kwestionowanego podpisu, przy jednoczesnym braku podania podstawy prawnej tego postanowienia – wbrew art. 94§1 pkt 4 kpk i oparciu tego postanowienia na nieistniejącej podstawie prawnej dla oddalenia wniosku dowodowego wskazanej w art. 170§1 kpk, to jest uznaniu, że „... wniosek dowodowy obrońcy prowadzi do przedłużenia postępowania”, podczas gdy art. 170§1 pkt 5 kpk może stanowić podstawę oddalenia wniosku dowodowego jeżeli „wniosek dowodowy **w sposób oczywisty** zmierza do przedłużenia postępowania” oraz uznaniu przez Sąd meriti,

że „opinia biegłego jest jasna i pozwala na samodzielne oceny prawidłowości jej sporządzenia...”, co nie wyczerpywało konieczności dokonania przez Sąd oceny, czy dana opinia nie jest przy tym pełna lub czy nie zachodzi sprzeczność w samej opinii zgodnie z normą zawartą w art. 201 kpk, podczas gdy dla wyjaśnienia okoliczności sprawy niezbędne było przesłuchanie tego biegłego, bowiem opinia przez niego wydana jest niejasna, niepełna oraz sprzeczna wewnątrz, a wnioski w niej sformułowane nie wynikają z przeprowadzonych przez biegłego badań

a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o:

I. na podstawie art. 167 kpk i art. 169 kpk w zw. z art. 427§3 kpk o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci „Opinii konsultacyjnej” z dnia 15 czerwca 2015 roku wydanej przez dr K. C. – eksperta posiadającego wiadomości specjalne w zakresie badania identyfikacyjnego pisma ręcznego i podpisów, badania treściowo- językowego dokumentów z Centrum (...) siedzibą w K., na okoliczność ustalenia wartości dowodowej opinii biegłego A. W. z dnia 31 grudnia 2014 roku, a w tym ustalenia, iż opinia ta jest niepełna, niejasna oraz wewnętrznie sprzeczna,

II. na podstawie art. 427§1 kpk o uniewinnienie M. L. od zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Przeprowadzona kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała aby rozpoznając sprawę i orzekając o odpowiedzialności oskarżonego M. L. sąd rejonowy popełnił uchybienia tego rodzaju, których zaistnienie skutkować by musiało uchyleniem bądź zmianą zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 kpk, polegającego zdaniem skarżącego na braku, w pisemnym uzasadnieniu wyroku rozważań o dowodach oraz wskazania z jakich względów sąd uznał za wiarygodne dowody stanowiące podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych w tym również braku analizy wyjaśnień oskarżonego R. N. w zakresie w jakim kategorycznie nie rozpoznał on oskarżonego M. L. jako osoby z którą załatwiał i od której otrzymał zaświadczenie o przeprowadzeniu badania technicznego motocykla marki S. zauważyć należy, iż pisemne uzasadnienie sporządzane jest już po wydaniu wyroku zaś uchybienie o którym mowa w art. 438 pkt 2 kpk wymaga wykazania przez skarżącego wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia. Warto przywołać w tym miejscu stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 13 września 2007 roku w którym zawarł wskazanie, iż nawet wadliwe uzasadnienie, jako sporządzone po wydaniu wyroku, nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, a zatem wadliwość uzasadnienia nie spełnia sama w sobie warunku art. 438 pkt 2 kpk od którego zależy dopuszczalność uchylenia lub zmiany orzeczenia. Reasumując, tylko w razie stwierdzenia, że uzasadnienie wyroku uniemożliwia dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia, a więc weryfikacji ustaleń faktycznych i oceny dowodów, stanowi to naruszenie art. 424 §1 kpk mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, gdyż wskazuje na niewłaściwy proces podejmowania przez sąd decyzji o winie lub niewinności oskarżonego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 13 września 2007 roku II Aka 105/07). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy zaznaczyć należy, iż pisemne uzasadnienie w którym sąd orzekający zawarł ustalony w sprawie stan faktyczny ze wskazaniem dowodów stanowiących podstawę dokonanych ustaleń, jakkolwiek sporządzone zostało w sposób niezwykle zwięzły i lakoniczny, jednak pozwala na dokonanie merytorycznej kontroli rozstrzygnięcia wydanego wobec oskarżonego M. L..

Zaznaczyć ponadto należy, iż podnosząc powyższy zarzut i wskazując na naruszenie art. 410 kpk skarżący nie wykazał w uzasadnieniu przedstawionego w powyższym zakresie stanowiska aby sąd rejonowy wyrokując i rozstrzygając o odpowiedzialności karnej oskarżonego oparł rozstrzygnięcie o materiał dowodowy nie ujawniony na rozprawie czy też aby to rozstrzygnięcie oparł jedynie na części ujawnionego w sprawie materiału dowodowego. Ponadto zasygnalizować także należy, iż dowód z zeznań świadków, do których odwołuje się skarżący w apelacji tj. M. J., K. B., A. J., A. I., J. K., P. G., G. P., T. E. i B. B. przyjęty został przez sąd za podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych i brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności tych zeznań. Ekspozycja w apelacji okoliczność nierozpoznania przez R. N. oskarżonego M. L. nie podważa poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych. Zauważyć należy, analizując

argumentację skarżącego, iż w sprawie nie sposób wykluczyć również i takiej sytuacji, że w czasie zaistniałego w dniu 26 lipca 2013 roku zdarzenia wymieniony R. N. mógł rozmawiać z inną osobą, niż osoba która w istocie wystawiła przedmiotowe zaświadczenie. Zwrócić przy tym należy uwagę, że jak wynika z relacji przedstawionej przez R. N. rozmowa ta miała miejsce w bramie wjazdowej do hali, gdzie bada się pojazdy, a jak stwierdził wymieniony „po tej rozmowie ja oddaliłem się na papierosa a ten pan poszedł w głąb hali” wskazując nadto także, iż (...) „gdzieś około po 10-15 minutach, wypaliłem dwa papierosy, otrzymałem od tego samego mężczyzny wypełnione zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym motocykla. On mi wyniósł przed budynek stacji diagnostycznej” a także stwierdzając, iż (...) „ policja okazywała mi materiał poglądowy z wizerunkami 8 osób. Nikogo z tych osób nie rozpoznałem jako osobę z którą rozmawiałem na stacji diagnostycznej i od której otrzymałem zaświadczenie. Ja nie jestem i nie byłem wzrokowcem, ja nie przyglądałem się uważnie temu mężczyźnie i w trakcie okazywania nie chciałem nikogo pomówić poprzez błędne wskazanie” (k. 72-75) podtrzymując te wyjaśnienia na rozprawie R. N. wskazał ponadto m.in. także, iż „do biura nie wchodziłem, miałem kontakt tylko z tym jednym mężczyzną, on przyniósł mi gotowy dokument i jemu też zapłaciłem i on przyniósł mi paragon” oraz „nie wiem czy byłbym w stanie rozpoznać tego mężczyznę, ja mam problemy z zapamiętywaniem twarzy” (k. 186-187). Brak chęci pomawiania kogokolwiek przez R. N. nie może budzić zdziwienia, skoro chodziło o „przysługę związaną z naruszeniem prawa”, jednakże wyjaśnienia tego oskarżonego nie prowadzą do ekskulpacji oskarżonego M. L..

Rozpoznając podniesiony zarzut obrazy art. 7 kpk, art. 92 kpk, art. 194 pkt 1 kpk w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz 6 ust.1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, który skarżący upatruje w wydaniu orzeczenia w oparciu o opinię biegłego J. F., mimo, że jak twierdzi skarżący, wymieniony nie został powołany do udziału w sprawie w tym charakterze, a przedłożone przez J. F. sprawozdanie zostało uzyskane z naruszeniem wymienionych w zarzucie przepisów prawa procesowego, stwierdzić należy, iż uprawnienia przysługujące oskarżonemu M. L. w tym prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny i bezstronny sąd zostały w sprawie niniejszej zachowane. Analizując przedstawiioną w ramach powyższego zarzutu argumentację zauważyć należy, iż stosownie do treści art. 194 pkt 1 kpk w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego należy wskazać imię, nazwisko i specjalność biegłego lub biegłych, a w wypadku opinii instytutu, w razie potrzeby, specjalność i kwalifikacje osób, które powinny wziąć udział w przeprowadzeniu ekspertyzy. W wydanym przez prokuratora postanowieniu z dnia 25.11.2013 roku istotnie nie zawarto wskazania imienia i nazwiska osoby biegłego zamieszczając natomiast stwierdzenie o zasięgnięciu opinii biegłego z Laboratorium (...) ul. (...) (...) (...) W. w celu wydania w sprawie niniejszej opinii.

Zasygnalizować w tym miejscu jednakże należy, iż zarówno w postępowaniu sądowym jak i przygotowawczym istnieje tego rodzaju praktyka, iż po wydaniu postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego poszukuje się biegłego o odpowiedniej specjalności ze względu na fakt, iż nie każdy biegły wyraża wolę podjęcia się sporządzenia kolejnej opinii w wyznaczonym czasie, a to z uwagi m.in na obiektywną niemożność jej opracowania w odpowiednim, określonym terminie ze względu na ilość wydawanych już w tym czasie innych opinii, skutkiem czego personalia biegłego określone są w zarządzeniu wydanym po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego. Praktyka taka pozostaje w sprzeczności z wymogami art.194 kpk jedynie co do formy, jednakże nie może być mowy o istotnym naruszeniu przepisów postępowania, zwłaszcza że wskazane powyżej postanowienie dowodowe zawierało wszystkie inne elementy które postanowienie dowodowe winno zawierać, a skoro dowód przeprowadzono w postępowaniu przygotowawczym i sądowym można mówić o swoistej konwalidacji eksponowanego uchybienia.

Sąd I instancji poczynił ustalenia faktyczne w oparciu o całokształt materiału dowodowego a przedłożone przez biegłego J. F. w toku prowadzonego w sprawie postępowania przygotowawczego sprawozdanie z przeprowadzonych badań porównawczych podpisów oraz kryminalistycznej analizy odcisków pieczętek nie było jedynym dowodem wskazującym na sprawstwo oskarżonego M. L..

Skarżący we wniesionej apelacji podnosi ponadto, że z obrazą art. 6 kpk oraz art. 94 §1 pkt 4 kpk i art. 169 § 2 kpk, art. 170 § 1 kpk, art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 201 kpk sąd I instancji wydał postanowienie o oddaleniu wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z przesłuchania biegłego A. W. przy braku wskazania podstawy prawnej tego postanowienia i oparciu tego postanowienia na wskazaniu, iż wniosek dowodowy obrońcy prowadzi do przedłużenia postępowania

podczas gdy art. 170 § 1 pkt 5 ustanawiający podstawę oddalenia wniosku dowodowego zawiera wskazanie, iż wniosek dowodowy może zostać oddalony w sytuacji gdy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania nadto czyniąc uwagi, iż w sprawie koniecznym w opinii skarżącego pozostawało przesłuchanie tego biegłego. Przystępując do oceny zasadności podniesionego zarzutu stwierdzić należy, iż sąd rejonowy nie uwzględniając wniosku obrońcy A. L. o dopuszczenie dowodu z przesłuchania biegłego A. W. jakkolwiek nie zawarł dokładnego przywołania konkretnego przepisu art. 170 § 1 kpk, to jednakże uzasadniając wydaną w tej kwestii decyzję odpowiednio uznał, iż złożony wniosek zmierza do przedłużenia postępowania prowadzonego w tej sprawie. Wydając decyzję o nieuwzględnieniu złożonego wniosku dowodowego sąd rejonowy nie naruszył wskazanych w treści zarzutu przepisów prawa procesowego i to w sposób mający mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia w tym prawa do obrony oskarżonego. Wydana przez biegłego A. W. opinia pisemna, wbrew odmiennym tezom prezentowanym przez skarżącego jest pełna, jasna oraz pozbawiona sprzeczności, przedstawione przez autora apelacji wywody nie zawierały wskazania takich kwestii, które stanowiąc wady sporządzonej przez biegłego opinii i czyniłyby koniecznym uzyskanie w sprawie innej, kolejnej już opinii a zatem nie doszło do obrazu art. 201 kpk.

Zwrócić w tym miejscu przy tym jakkolwiek należy uwagę, iż uwzględnienie lub oddalenie wniosku dowodowego, dotyczącego wydania w tej samej sprawie kolejnej opinii przez biegłego w tym samym przedmiocie, nastąpić może w oparciu o przepis art. 201 kpk i zgodnie z zawartymi w tym przepisie regułami, a nie na podstawie przepisu o charakterze ogólnym, jakim jest art. 170§1 kpk (podzielając pogląd prawny wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 września 2008 roku II Aka 225/08). Jak wskazał również Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 lipca 2006 roku przepis art. 170 § 1 kpk w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego może mieć zastosowanie jedynie przy rozpoznawaniu pierwszego w sprawie wniosku o powołanie ekspertów, których dotąd nie powołano, albo wniosku o powołanie biegłego odnośnie do zupełnie innego przedmiotu opinii niż ten, którego dotyczy złożona już ekspertyza (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 lipca 2006 roku III KK 456/05). Analizując argumentację skarżącego zauważyć należy, iż jak wynika z przedmiotowej opinii biegły badając zakwestionowany materiał dowodowy posługiwał się nie tylko programem komputerowym (...) ((...)) zastosowanym do obliczeń matematycznych (w toku których to badań komputerowych zgodności grafotypów uzyskano zgodność na poziomie prawie 80 % a na co wskazuje skarżący w zaprezentowanej argumentacji kwestionując wartość dowodową wydanej przez tego biegłego opinii) lecz również badano inne kwestie w tym także m.in. gramowość linii w zapisie zakwestionowanym oraz nacisk a także system cieniowania linii. W realiach niniejszej sprawy nieuwzględnienie przez sąd I instancji złożonego przez obrońcę oskarżonego wniosku ewidentnie, w sposób oczywisty zmierzającego do przedłużenia prowadzonego w sprawie postępowania uznać należy za zasadne, a sam brak wskazania w treści uzasadnienia wydanego w tym zakresie postępowania stwierdzenia o oczywistości powyższego nie stanowi naruszenia art. 170 §1 kpk. Zaznaczyć ponadto należy, iż sam fakt, że to jedynie skarżący podnosi własne, subiektywne wątpliwości co do treści przedstawionej przez biegłego dysponującego wiadomościami specjalnymi opinii w sytuacji gdy jak wskazano powyżej sąd nie powziął w tym zakresie żadnych zastrzeżeń uznając wskazaną opinię za pełną i jasną nie uzasadnia konieczności przesłuchania biegłego przez sąd w czasie rozprawy, czy też powołania kolejnego biegłego.

W wywiedzionej apelacji obrońca oskarżonego złożył kolejny wniosek dowodowy a mianowicie o dopuszczenie dowodu z dokumentu w postaci „Opinii konsultacyjnej” z dnia 15 czerwca 2015 roku wydanej przez dr K. C. na okoliczność ustalenia wartości dowodowej opinii biegłego A. W. z dnia 31 grudnia 2014 roku, a w tym ustalenia, iż opinia ta jest niepełna, niejasna oraz wewnętrznie sprzeczna. Wniosek ten na rozprawie odwoławczej sąd okręgowy oddalił. Zaznaczyć w tym miejscu należy, iż przedstawiona wraz z apelacją opinia sporządzona została na prywatne zlecenie, a autor przedłożonej opinii dr K. C. nie uzyskała statusu biegłego w niniejszym postępowaniu. Wydana opinia ma charakter opinii prywatnej a zatem może być jedynie potraktowana jako uzupełnienie stanowiska skarżącego w tym postępowaniu oraz stanowiąc informację o dowodzie. Treść tejże opinii nie prowadzi do wniosku o potrzebie powołania kolejnego biegłego czy też przesłuchania biegłych już opiniujących, bowiem krytycznie odnosi się do szczegółowości opisanego metody badawczej w opinii sporządzonej w niniejszej sprawie, jednak merytorycznie wniosków opinii nie podważa. Wnioski zatem oskarżonego i jego obrońcy zmierzają do opiniowania „aż do skutku” pożądanego przez wnioskujących – czyli pozyskania opinii której wnioski byłyby korzystne dla oskarżonego, zaś tego rodzaju postulatu sąd uwzględnić nie może.

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem, a na podstawie art.8 i art.2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono mu opłatę w kwocie 180 złotych.